

rimelige, fornuftige Begrænsninger, men ellers finder jeg, og jeg tror, det samme gælder et meget stort Tal i vort Folk, at det er urimeligt at sætte de Personer i Fængsel, der erfaringsmæssigt har vist, at de kan hjælpe deres Medmennesker. Man taler om „kloge Mænd“ og „kloge Koner“; ja, man har jo Erfaring for f. Eks., at en Kone har den Specialitet, den Evne, at hun kan hjælpe Børn, der lider af „Engelsk Syge“, bedre, end Lægerne paa Egnen kan; men hun skal i Fængsel; hun skal ikke have Lov til at hjælpe Folk paa en billig Maade! Det er ganske urimeligt, synes jeg, og jeg vil derfor henstille til det kommende Udvalg at overveje ogsaa dette Forhold; jeg tror, at Befolkningen ikke kan eller vil eller bør finde sig i, at Bestemmelserne i § 193 bliver Lov.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Johannes Lou har Ordet for en kort Bemærkning.

Johannes Lou: Det ærede Medlem, der nu sidst havde Ordet, kom med en Udtalelse om, at enhver er Herre over sit eget Legeme. Naar vi nu ved, hvor lidt det ærede Medlem tager Konsekvenserne af denne Anskuelse gennem hele det øvrige Foredrag, han holdt, saa er der jo straks en meget stor Lakune i dette Foredrag.

Videre sagde det ærede Medlem, at naar han vilde tage et Lægemedel, havde han Lov til det, det var der ingen, der kunde straffe ham for. Nej, det er rigtigt, men der er blot det ved det: Hvor kan han faa det fra? Ja, lidt Kamillete kan han jo altid skaffe sig, og det kan ingen Skade gøre; men at tale her fra Folketingets Talerstol om Kvaksalvere som kyndige Hjælpere mod haabløse Sygdomme, det er dog den Slags Ammestuehistorier, som ingen Steder hører hjemme. Vi ved vel, at der er noget, der hedder Suggestion, og skulde det ærede Medlem faa et hysterisk Anfald, tror jeg nok, at Suggestion vil kunne gøre en voldsom god og gavnlig Virkning paa ham. Alt dette om at give Kvaksalveriet fri, lyder jo meget godt, men det vilde blive Staten en umaadelig dyr Historie. Hvorledes vilde man f. Eks. løse Sygekassesagen i Forbindelse med en saadan Ordning med Hensyn til Kvaksalveri? Vi giver her i Landet Masser af Penge til Sygekasserne for at hjælpe Folk; skulde saa ogsaa Kvaksalverne kunne faa Del i de store Tilskud, som Staten ofrer? Konsekvensen deraf maatte være, at det ærede Medlem maatte stemme imod al Hjælp til Uddannelse gennem medicinske Studier.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pinstrup har Ordet for en kort Bemærkning.

Pinstrup: Jeg forstod ikke det ærede Medlems første gaadefulde Udtalelse om at være Herre over sit eget Legeme. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem tænker paa Straf, for Straf er jo enhver af os underkastet, der forser sig. Gør vi det, maa vi tage Konsekvenserne, og saa er det Samfundets Sag. Men jeg vil haabe, at det ikke skal ske for det ærede Medlem. I øvrigt er det ikke mærkeligt, at det ærede Medlem Hr. Johannes Lou protesterede imod den Tale, jeg holdt, thi det er jo, om jeg saa maa sige, paa Embeds Vegne, han gjorde det. Det ærede Medlem sidder her for det samme, kan man sige, idet han er den eneste Læge her i Tinget. Hvis det ærede Medlem ikke havde protesteret, vilde han jo være blevet hængt af sin Fagforening.

Det ærede Medlem mente, at Kvaksalverne vilde blive kostbare. Det forstaaer jeg virkelig ikke. Dersom Kvaksalvere fik Lov til at praktisere og kunde presse Fagforeningstaksterne noget nedad, vilde det dog afgjort være en stor Fordel for Befolkningen. Men jeg har aldeles ikke talt om, at Kvaksalvere skulde være Sygekasselæger. Nej, det kunde slet ikke falde mig ind. Naar Staten giver betydelige Tilskud til Sygekasserne, er det givet, at Staten vil forlange, at Sygekassemedlemmerne faar den Lægehjælp, som Statskassen giver Tilskud til. Men den almindelige Befolkning bør ikke være afskaaret fra at gøre Brug af den Erfaring, som enkelte Personer sidder inde med, og som de har udøvet til stor Gavn, hvad enten det nu gælder Kure paa Mennesker eller paa Husdyr.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Johannes Lou har Ordet for en kort Bemærkning.

Johannes Lou: Jeg kan trøste det ærede Medlem med, at jeg ikke er aktivt Medlem af nogen Fagforening, saa jeg staar ikke her og taler paa Embeds Vegne, men paa den sunde Fornufts Vegne, naar det ærede Medlem forsynder sig imod den. Den sunde Fornuft er jo ikke i Kurs hos det ærede Medlem, naar han kan sige, at overalt, hvor det koster noget, hvor der skal betales for det, hvor Staten skal bidrage til det gennem de store Bidrag til Sygekasserne, der skal man bruge kyndig Assistance, men i andre Tilfælde har man Lov til at klare sig, som man vil.

Naar jeg sagde, at det ærede Medlem